

BIOGRAFIE LINE-UP DE VRIENDEN VAN AMSTEL LIVE! 2012

ROWWEN HÈZE

Herfst 1985, America in de Peel.

The Legendary Texas Four speelt ZZ Top, Thin Lizzy, dat soort werk. De groep bestaat nauwelijks een jaar, en heeft haar zanger alweer zien vertrekken. Dorpsgenoot Jack Poels is er nog slechter aan toe. Jack maakte jarenlang deel uit van de formatie Bad Edge. Bad Edge speelde regionaal de sterren van de hemel, maar ging, zoals zoveel bandjes, uiteindelijk aan lamtheid ten onder. Als verkoper in een winkel voor plakletters droomt Poels overdag nog steeds over een toekomst in de muziek. Elke avond is hij in café Boëms Jeu te vinden, dus of het nog wat zal worden met die muziek? Goed, hij heeft een paar liedjes liggen, maar die zijn in dialect, en wie zit daar nou op te wachten? The Legendary Texas Four in elk geval niet. Toch volgt een gesprek. De mannen sluiten een deal: Jack komt als zanger de groep van gitarist Theo Joosten, bassist Jan Philipsen en drummer Mart Deckers versterken, onder voorwaarde dat hij af en toe zijn liedje 'de Peel in brand' mag zingen. Deze afspraak vormt, zo blijkt achteraf, het begin van de weg naar de top.

Voorlopig is voor de kersverse formatie het bereiken van die top nog een kwestie van geduld. Geduld, hard oefenen en af en toe een optreden. In de jongerensoos in America, Cartouche, kunnen ze natuurlijk altijd terecht; hetzelfde geldt voor ZOPO in Horst. Voor de rest is het zaak café- en zaalhouders in de buurt ervan te overtuigen dat Rowwen Hèze - de groep heeft ondertussen een legendarische dorpsfiguur als patroonheilige gekozen - een act is waar vast en zeker volk op af zal komen. Met als gevolg vaak spelen voor de kastelein, de vrouw van de kastelein en nog een paar gasten, die welwillend beluisteren wat die Amerikanen weten te brengen. Maar, heel gek, als bij de toegift een van Poels' dialectnummers wordt gebracht gaan de kopjes omhoog. Misschien zit in dat dialect dus toch meer dan aanvankelijk gedacht.

Natuurlijk doet Rowwen Hèze mee aan de regionale gewoonte om met carnaval een cassette uit te brengen. Met 'Niks stront niks' wordt in 1987 de gemeente Horst de wacht aangezegd. Kerkdorpen zoals America wel belasting laten betalen, maar wat komt er voor terug? Ja, de plaatselijke vuilnisbelt. Niks stront niks dus. Een heuse rel is geboren: 'Niks stront niks' wordt op de carnavalszitting geboycot. Dagblad De Limburger krijgt hier lucht van, en zo raakt Rowwen Hèze wereldberoemd in de eigen provincie. Ondertussen hebben de bandleiden Los Lobos en daarmee de Tex Mex ontdekt. De Musica Nortena blijkt heel goed te stroken met de vaak ingetogen melancholieke teksten van Poels. Voortaan vormt een mix van folk, Tex mex, polka en rock het handelsmerk van de band, waarin bovendien de plaatselijke fanfare doorklinkt. De band wordt uitgebreid met een accordeon, bespeeld door Geert Hermkes, en een trompet, waarop Jack Haegens blaast. In februari 1989 wordt drummer Mart vervangen door Martin Rongen en twee jaar later ruilt Geert zijn plaats in voor het muzikale zondagskind Tren van Enkevort. Rowwen Hèze is compleet.

'We zijn net familie'

Als Flaco Jimenez in juni 1989 weer eens in ons land toert, dingt 'Los Limbos' mee naar een plaatsje in het voorprogramma. Voor de nieuwe drummer, Martin Rongen, is al meteen een hoofdrol weggelegd. Hij mag in het Nijmeegse O42 de door heimwee (of door drank?) overmande en naar huis teruggekeerde drummer uit Flaco's band vervangen. Dit vormt het begin van een hechte en vruchtbare samenwerking. 'We zijn net familie', laat Flaco weten. In 1991 brengt Rowwen Hèze 'Bestel mar' uit, een eigen bewerking van Los Lobos' 'Anselma'. Het lied, waarin de landerigheid, maar ook de warmte van het dorpscafé wordt bezongen, betekent de start van een snelle landelijke doorbraak van de Limburgse band. Rowwen Hèze begint een zegetocht langs het club- en feesttentencircuit, en de geschiedenis van de band kan voortaan worden geschreven als een opeenvolging van hoogtepunten. Rowwen Hèzes tweede cd, 'Boem' wordt goud. Hetzelfde lot is de opvolgers van 'Boem' beschoren: de cd's 'Zondag in het Zuiden' en " 't Beste van 2 werelden" bereiken zelfs een platina status. In 1992 staat de band met veel succes op Pinkpop. Na afloop wordt dat heuglijke feit door heel America gevierd. Er volgt in hetzelfde jaar nog een spetterend optreden in het kader van de Amsterdamse Uitmarkt, met als gasten Karin Bloemen, Pierre le Rue en, jawel, Flaco Jimenez. Flaco, 'I love these guys' nodigt de band spontaan uit om naar Texas te komen. Maar ja, vlieg angst, gehechtheid aan thuis, dus dat voorlopig maar niet. In 1993 staan de Limburgers op het prestigieuze Roskilde Festival, in 1997 op Parkpop in Den Haag en op Lowlands in Biddinghuizen.

'Feestband'

De naam van 'Rowwen Hèze' is inmiddels meer dan gevestigd. Allereerst als 'feestband'. Begrijpelijk: elk optreden wordt gekenmerkt door zweet, bier en een luid zingende, hossende menigte. Maar stap voor stap wordt ook duidelijk dat de band niet alleen maar staat voor heel veel plezier. Het zijn met name de teksten van Poels, waarin heel minutieus en liefdevol het leven van alle dag - liefde, ellende en dood - wordt beschreven, die aandacht trekken. De roep om die liedjes eens weg te halen uit de atmosfeer van de feesttent en ze in het theater te brengen wordt luider en luider.

Eind 1997 is het zover. Rowwen Hèze laat zich door regisseur Loek Sijbers overhalen en de band staat een maandlang in de schouwburg. Mensen die werden afgeschrikt door het pogogeweld krijgen nu de kans om vanuit hun comfortabele theaterstoel het mooiste van Rowwen Hèze te bewonderen. In de voorstelling 'Rowwen Hèze giet vreemd' verbeelden amateurtoneelspelers en de band een dag uit het dorpsleven. Er wordt gevreeën, geruzied, getrouwd, gefeest en gestorven.

Texas

Voorjaar 1998 blijkt zelfs bij Jack Poels van vliegangst geen sprake meer. Rowwen Hèze gaat in Texas tussen de Duitse immigranten en de chicano's op zoek naar haar roots. Een NPS-cameraploeg gaat mee. De band geeft enkele concerten in clubs in Austin en op het Texaanse platteland. Flaco Jimenez wordt bezocht en ook diens broer Santiago. Natuurlijk laat de band zich niet de kans ontgaan om samen muziek te maken. 'Alles heeft hier een andere maat' constateren de bandleden verwonderd in Leon Giesens documentaire 'Van America helemaal naar Amerika' die eind 1998 door de NPS wordt uitgezonden. Maar er is toch ook herkenning. Is bargrill 'Moonriver' in Spicewood, gelegen vlak bij de ranch van Willie Nelson, eigenlijk niet gewoon Boëms Jeu?

Winter '98/'99 is Rowwen Hèze opnieuw in de schouwburg te vinden, ditmaal in de vorm van een heuse theatertour. In de voorstelling 'Van America helemaal naar Amerika' doet de band akoestisch verslag van haar reis naar 'Groot Amerika'. Een jaar later volgt een reprise. De show krijgt heel wat lof. Zo probeert Dieter van den Bergh in OOR te verwoorden wat de voorstelling bij hem losmaakte: kippevel, tranen in de ogen en een brok in de keel. 'Van America helemaal naar Amerika' ziet hij als 'de optelsom van de allermooiste Rowwen Hèze liedjes, verpakt in mooie beelden, die nu eindelijk de uitvoering krijgen die ze al jaren verdienen'.

Bevriende muzikanten

In 1999 volgt een tweede optreden op Pinkpop. Een maand later is de band opnieuw in Landgraaf present; ditmaal als supporting act op het concert van The Rolling Stones in het kader van de Bridges to Babylon tour. Rowwen Hèze laat daarbij niet alleen de vijftigduizend bezoekers, maar ook de Stones-crew versteld staan. Een support-act die het hele veld veroverd met die vreemde polkamuziek, nee dat zagen al die technici en stagehands niet eerder. Bij 'Bestel mar', met een over de volle breedte van het gigantische podium uitwaaiende Tren, geven ook zij zich gewonnen. Een stel van hen begint vrolijk mee te dansen. In de herfst van datzelfde jaar vindt plaats waar velen al tijden naar uitkeken: een muzikale ontmoeting tussen Rowwen Hèze en Los Lobos. In de prachtige entourage van het Amsterdamse Paradiso wordt door Jack Poels en Cesar Rosas 'De moan' ('Estoy estado aqui') ingezet, waarbij Tren van Enkevort en David Hidalgo de accordeonpartij verzorgen. Heel wat toeschouwers ondergaan met tranen in hun ogen dit muzikaal geluk. Eind augustus 2000 doet Rowwen Hèze weer eens de Zomerparkfeesten in Venlo aan. Precies om middernacht zet de band 'November' in, de ballade over een onmogelijke liefde die speelt in dit stedje van lol en plezier'. In hetzelfde jaar wordt met een feestelijk concert op de thuisbasis America samen met duizenden bezoekers het 15 jarig bestaan van de band gevierd.

Dat optreden met verwante, bevriende muzikanten Rowwen Hèze in hoge mate inspireert, blijkt niet alleen uit het concert met Los Lobos, maar ook tijdens een optreden met Bløf, begin 2002, als in Ahoy Rotterdam in het een week durende festival De Vrienden van Amstel onder andere een perfecte uitvoering van Bløfs 'Zaterdag' wordt gebracht.